Ч. 60. Пятниця 15 (28) марта 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Положенє в Болгариї. — Справа Ґріма. — Мирові переговори).

Результат голосованя над цилийскою ґімназиєю дав провідникам опозицийних німецких партий новий материял до аґітациї. З усїх сторін доносять о зборах, котрі ухвалюють резолюциї против сеї позициї буджету, против правительства і против тих німецких послів, котрі голосували против резолюциї Штірґа і в той спосіб на хвилю відтворили давну правицю. Найбільше обуренє панує против членів католицко-людового сторонництва. На вічах в Градци, Інсбруці і Кляґенфурті заповіджено, що німецкі посли в третїм читаню будуть голосувати против буджету.

Словіньска часопись Lublanski Narod пише: Напади Німців на нашу школу будуть певно повтаряти ся і коли напад не удав ся в пятницю, то може дуже легко удати ся иншим разом. Німці будуть напружувати всї сили, аби здобути нашу позицию в Целлю, а ми знов мусимо напружити всї наші сили для єї оборони. З тої причини не можемо в ніякім напрямі іти наперед і мусимо обмежити ся до оборони Целля. То пожирає всї наші сили. Та обставина повинна наклонити всїх наших послів до переговорів з Німцями, а наша побіда має більше імовірности і дасть ся лекше перевести тепер як пізнїйше. Маючи бо побіду за собою можемо переговори перевести лекше на свою користь. — Той голос словіньскої часописи уважає ся першим кроком до заключеня угоди між Словінцями і Німцями.

Півурядова часопись „Болгария“ рішучо заперечує донесеню деяких болгарских часописий, немов би революцийні шайки переходили з Болгариї до Македониї. Болгарске правительство старає ся удержати добрі зносини з сусїдними державами і виповняє лиш свій обовязок, коли старає ся вивідати, чи котре з товариств політичних не переступає круга свого діланя. Півурядова часопись звертає увагу інтересованих держав на конечність поліпшеня положеня християн в Туреччині, бо їх теперішнє положенє дуже небезпечне для удержаня ладу в Болгариї.

Справа Ґріма визвала у Франциї велику сензацию, бо звістно, що Ґрім зрадив плян мобілізациї, уложений на підставі евентуальної францускo-российскої війни з Німеччиною. — Echo de Paris доносить, що в парискім ґенеральнім штабі поважно займають ся наслідками зради Ґріма. — Gaulois пише, що державна полїция вже в мин. роцї підозрівала і могла в Ніцці арештувати Ґріма, та не зробила того лиш завдяки дезорґанізациї інформацийного бюра в міністерстві війни. — Matin приводить розмову свого кореспондента з ґен. Пузиревским, котрий мав сказати: „Не таю ся з тим, що від часу смерти моєї жени я так зденервований, що мусів взяти відпустку. О випадку дійшли мене вісти; однак анї з Варшави, анї з Петербурга нїхто не взивав мене до повороту, мої зверхники пишуть, щоби я спокійно користав з відпустки до кінця. Що-до Ґріма, не умію нїчого сказати. Здає ся, що справа не мусить бути надзвичайного значіня, коли менї позволено і дальше користати з уділеної відпустки.

З Брукселї доносять, що мирові переговори бурских відпоручників з Кіченером не перервали війни. Противно війна веде ся з обох сторін дальше. Як зачувати Бури хотять признати протекторат Анґлії над полудневоафриканьскими кольоніями, коли Анґлія дасть їм повну самоуправу. Почин до переговорів вийшов не від Бурів, а від Кіченера, а то на жаданє короля Едварда, котрий хотів би покінчити справу з Бурами перед своєю коронациєю, назначеною, як звістно на червень. Порученє до заключеня мира одержав від короля льорд Вольслей, що має повне довіріє короля. Льорд прибуде до Капштадту дня 30 с. м. Отже аби улекшити переговори, дає анґлійске правительство Бурам нагоду до поставленя таких мирових услівий, котрі могла би Анґлія приймити.

Черкес.

(З російского. — В. Короленка).

I.

— Іван Семенович, а Іван Семенович!

— М-м-м?... почуло ся у відмову з глубини будки. Тілько й є у него: мукає як корова! Е-ех! здохлятина, прости Боже, а не унтер, щоби тебе уразило... Я не бачив облича унтер-офіцира Чепурнікова, котрий здратованим голосом промовив отсї слова, але я виразно уявляв собі его сердиту твар і навіть сияючий глубокою неприхильностию погляд, устромлений туди, де могло бути нерухоме тіло унтер-офіцира Пушних.

Ніч була темрява, в нашій же будцї, звістно ще темрявійше.

Колеса торохтїли по міцно змерзлій грязоті, понад головою ледви видко було потягнений шкіркою верх будки; він здавав ся темним півкругом і трудно навіть було розпізнати, чи то справді був верх будки понад самою головою, чи темна хмара що плила за нами в горі. Фартух був застебнутий і в невеличку прогалину, яка зістала ся без захисту, раз у раз влїтали до нас з темряви острі сніжинки, що щипали обличе наче шпильками.

Було отсе в листопаді у розпутя. Ми їхали до Якутска, дорога була довга, і ми марили про санну дорогу. На стациях обнадїювали, що від Кучала по Ленї вже їздять на санях, але поки що нас безжалістно трясло по замерзлих коліях. Унтер-офіцир Чепурніков відвернув фартух. Різкий струмочок вітру влетів до нас і Пушних заворушив ся.

— Погонич! Що ще далеко до стациї?

Погонич був одягнений у рябу і мохнату собачу доху, а позаяк темні плями отсеї дохи змішувались з темною як чорнило нічию, то на перед нас було видно лише чудну купку білих латок, що робило дуже фантастичне вражінє.

— Ще десять верст — почулось з відтіль.

— Говориш не знати що: їдемо-їдемо і все десять верст.

Чепурніков нервував і збентежив ся.

Погонич недбало воркнув щось під носом, трохи зупинив коний і набив люльку вонючим тютюном. Митю замиготів огонь і осьвітив мохнату чудацкої форми шапку і обмерзлу твар, що відвернулась від вітру і скорчені руки від морозу.

— Ну, ти, їдь! — відізвав ся Чепурніков з холодною розпукою.

— Зараз!

Огонь погас і перед нами знов замиготїла купка білявих плямок.

Будка захиталась, ми застебнули фартух і знову поїхали серед холоду і темряви.

Чепурніков нервово вертів ся і зітхав, Пушних солодко хропів. Сей щасливець володів чудовою вдачею митю спочити при усяких обставинах; се було головною річию неприхильности, котру заявляв до него не вважаючи на недавну знайомість, его подорожний товариш. Останний намагав раз-ураз уявити, що Пушних не має ніякого „повного права“ своєю великаньскою постатею займати більшу часть місця, котре призначено на трох.

Пушних при сїм заплющував очи і соромливо усьміхав ся. Він не заборонив навіть Чепурнікови усяк мордувати себе кождий раз при сїданю у будку. Нервовий унтер-офіцир прожогом засував куди небудь его ноги, підіпхав і влаштовував его руки, запихав у самісінький куток его голову, нагинав і вивертав его неначе мав діло з тюфяком, а не з живим чоловіком.

— Ось!... Ось!... Ось!... Еге!... Так!... — приговорював Чепурніков штовхаючи яку небудь частину тіла свого товариша. — Р-розпеерл-о-о вас, прости Боже, горо-ю!...

Пушних соромливо усьміхав ся. — Чим же я Василь Петрович, в сїм випадку... Ми усї, як бачите, народились ось які... Ех, Василь Петрович, ти трохи лекше питай ся...

Чепурніков окидав поглядом своє сидженє і оставав ся незадоволений.

— Безсумлінні! — бормотав він.

Треба додати, що оба мої подорожні були різного рода оружия і Чепурніков як жандарм, становив себе незмірно висше Пушниха вже тим, що его служба вимагала тактичного і привітного поводженя.

З тої причини він з Пушнихом не поводив ся инакше як на „вн“, хоч з отсїм в купі промавляв иноді доволї не соромливо: „безумні ви справжні колоди!“ казав він.

Але дійстно всї ми розуміли, що сумлїнє не має тут жадної ваги. Особливо коли при-

Новинки.

Львів дня 27-го марта 1902.

— Звичайні загальні збори краєвого товариства кредитового урядників і сьвященнків, стов. зареєстр. з обмеж. порукою у Львові, відбули ся дня 24-го с. м. в льокали товариства при численній участи членів. Позаяк задля перешкоди не могли прибути президент і заступник президента надзираючої ради, отворив збори короткого промовою найстарший віком член ради, проф. Ів. Бічай, сконстатувавши, що збори скликані правосильно, почім на внесене сов. Юл. Січиньского збори вибрали одноголосно своїм предсідателем ad hoc професора Ів. Бічая. Проф. Бічай подякувавши за вибір, покликав на заступника предсідателя о. Волод. Ганицкого з Рудна, а на секретаря зборів проф. Андр. Алиськевича і уділив голосу директорови Ал. Сероїчковскому для відчитаня справозданя за рік адм. 1901. По відчитаню справоздань і уділеню абсолюторії раді надзираючій і дирекциї, приступлено до слідуючої точки порядку дневного. с. є. до вибору 6 членів Ради на місце вильосованих. По відданю карток скрутатори секр. Ів. Червяковский і проф. Ілия Кокорудз оголосили, що до ради надз. вибрано: Ярослава Ільницкого, совітника суду у Львові, Тита Ревановича, совітника суду у Львові, Ів. Петрушевича, урядника Виділу краєвого у Львові, Ілию Кокорудза, проф. гімн. у Львові, дра Теоф. Кормоша, адвоката в Перемишли і о. Корнила Слюзара, пароха в Буциках. Опісля наступив вибір комісиї ревізийної. По відданю карток скрутатори сов. Юліян Січиньский і п. Ос. Кузьмич оголосили, що до комісиї ревізийної вибрано: Мик. Мельника, Андрія Князка і Юст. Ганкевича, а на заступника Сидора Британа. Предсідатель проф. Бічай передав опять провід о. Вол. Ганицкому, а сам поставив іменем ради надз. внесене, щоби загальні збори затвердили вибраного по вильосованю через раду поновно п. Григория Грозика яко директора товариства. Принято одноголосно. Позаяк порядок дневний вичерпано, а ніхто більше не забирав голосу, замкнув предсідатель о год. 7½ вечером збори, подякувавши присутним за участь і желаючи товариству як найкрасшого розвою.

— Остережене перед аґентом, що продає льоси. Суд карний в Ґрацу в Стириї остерігає перед якимсь Іваном Войтаном Пільцом, котрий під фірмою Івана П. Войтана перебував в Дрезднї, Базилеї, Арнгаймі, Амстердамі та инших містах і звідтам слав до Австриї оповістки о п р о д а ж и л ь о с і в н а р а т и. По одержаню гроший посилав він к в і т и б е з н ї я к о ї в а р т о с т и. Той мантїй називає ся по правдї Іван Пільц і розписує листи по польски.

— Реколекциї в карнім домі для мужчин у Львові відбули ся від дня 22 до 26 марта під проводом о. Хмілевского Ч. С. Василия. Ві второк пополудни прибув до закладу Преосьвящ. Митрополит, промовив до зібраних, а опісля сповідав до 6 години. В середу же відчитав службу Божу, запричащав так дозорців як і вязнів, наділяючи кождого образками і хрестиком. По сьв. причастию загрівав горячими словами до честного житя. Опісля промовляв до самих дозорців закладу, щоби они, яко найблизше стоячі до вязнів з гідностию і з захованем службової присяги та християньскою любовию поступали і тим способом причинили ся до усовершеня цїли такої інституциї.

— Шістьдесять сотнарів пороху у воздух. Коло Бінґен, в Німеччинї над Реном, вибух в маґазині Бреца і Гуфа на горі Рохуса порох і наробив страшенної шкоди. Шістдесять сотнарів пороху вилетїло у воздух і знищило всї виноградники довкола. Якусь служницю страшно покалїчило. Від вибуху затрясло кораблем, що їхав на Ренї, так сильно, що дві особи тяжко покалїчили ся. Шкоду обчисляють на кілька сот тисячів марок. Здаєсь, що порох той хтось підпалив, бо поліция викрила сліди, що був підложений до маґазину довгий льонт.

— Дивак — чи добрий чоловік? В Пільзенци в Чехії помер якийсь Кжіш, в 71-ім роцї житя, котрий ціле своє майно в сумі 300.000 корон записав міскій стрільници під тим услівем, що що року буде відбувати ся велика прогулька, а всї участники разом з родинами будуть підчас тої прогульки угощені за проценти з того капіталу. Добрий чоловічиско хотїв тим, що остали ся при житю, бодай раз в рік зробити веселий і безжурний день. За то вдячні люди надали єму титул — дивака! Не дармо кажуть, що ще ся той не вродив, котрий би всїм догодив.

— Вчинок пяницї. Підофіцир, або як чисто по російски говорить ся „унтерафіцір" Остафієв в Нижнім Новгородї, пив, пив і пив — аж здурів. Недавно тому запивши ся, завів колотнечу з своїми товаришами, а наконець і почав до них стріляти. По касарни понеслась чутка, що Остафієв зійшов з розуму і перепуджені вояки стали втїкати, а Остафієв стріляв і стріляв. Він вхопив був скринку з 1200 острими набоями і замкнувши ся в нарожній комнатї, почав крізь вікно стріляти до людий на улици. Насамперед застрілив служницю якогось ґенерала, відтак зранив невістку якогось з висших офіцирів та й ще кількох людий. Практикованим в Росиї звичаєм, завізвано сторожу пожарну, щоби та струєю студеної води успокоїла здурівшого, але й сикавка не могла дати ради. Остафієв мало що не забив поліцмайстра бар. Табе, аж наконець сам собі відобрав жите, вистрілявши перед тим більше як 100 набоїв.

═ Як в Росиї судять лікарів. Московский суд окружний засудив якогось лікаря Модлїньского, що на женщинї, котру лічив, виконав якусь операцию без єї призволеня, на 7 днів арешту. Висший суд зніс той засуд і наказав лиш вискакати лікареви остру нагану перед цїлим судом, а відтак відправити покуту в церкві.

— Футра страшенно подорожіли. Головні торги на футра відбувають ся, як звістно лиш в кількох містах в Европі, а іменно в Нижнім Новгороді, Липску і Льондоні відбувають ся найбільші щорічні торги на кожі всїляких зьвірят. Такий торг відбув ся і сего місяця в Льондонї в маґазині Лямпзона і Ск. при Кінґ-Стріт 64. Торговельники кож присилають їх до таких складів а там їх укладають, по порядку означують числами і продають після того, хто дасть більше. На такий торг зїздять ся купцї з цїлого сьвіта, ходять день в день по маґазині, оглядають кожі, а опісля визначують самі цїну і той забирає хто найбільше заплатить. Отже на сегорічній акциї в Льондонї всїлякі роди футер підскочили несподівано високо в цїні. Сині лиси продано о 30 прц. висше як торік, срібні лиси о 50 прц. а рисї навіть аж о 70 прц. Та й морскі видри або так звані „камчатскі бобри", котрих цїна вже від многих лїт іде в гору та й вже й докупити ся їх годі, підскочили знову о 20 прц. За одну кожу срібного лиса плачено 240 фунтів штерлїнґів,

---

їхавши півтора версти, Пушних спочивав, як камінь, — тут вже мали вагу тілько одні фізичні закони. Пушних, як тіло найбільш вагітне зсовував ся на діл будки, випихаючи нас в гору.

Те-ж трафилось і в сю холодну ніч. Чепурніков тиснув ся до краю будки, я аби-як сидів в середині, намагаючись як небудь не занепропастити Пушниха, котрий раз у раз совав під мене голову з необачностию спячого чоловіка. Я дивив ся в темряву, якісь фантастичні з'явища невиразно повзали в горі натхнуваючи сумні гадки.

— Ну і відправка трафилась... не таланить мені тай годі! — мовив Чепурніков з тяжкою журбою і з дивним жаданєм спочутя. Мені було не до спочутя. Для мене ся відправка була ще менше гаразд і мені ввиджалось, що се у мене на душі пливуть слідом безнастанні, з'явища що вандрували оттам в горі....

— Ех щоб місяцем ранїйше! Купив би я в Чачузї човен, поставив вітрило, дуй собі в низ по Ленї до самого Якутска. Хиба отсе як вам здає ся не економія?

— Звістно економія!

— То-то і є що економія. А як вам здає ся скілько?

— Не знаю!

— Ну почекайте, порахуємо. Три тисячі верст, по чотири з половиною копійки, се коштує стотриццять пять карбованців на коня. Колиж тепер по чотири, та ще на зворотню дорогу, хоч наприклад на два коні.... Відтак економія складає вісімсот карбованців тілько на конях. Що, так, чи ні? Чепурніков рахував з якимсь солодким задоволенєм і по тім промовив здратовано:

— А тепер дивіть ся, чи зістане ся хоч на одного коня! Памятайте моє слово: далі нам причепляти будуть ще і четвертого коня. Така негідь, люди настали, такі розбишаки і промовити вам не можу. Отсе служачому чоловікови яку небудь повагу з'явити, — нік-коли!...

Мені від тих рахунків було ні тепло ні зимно. Пушних нагадав про себе солодким бурмотанєм крізь сон.

— Та ще тут з сим ділитись, — з колодою! — нервово скінчив Чепурніков. А спитати тепер: за що?...

Він замовк. Темна доріжна ніч тяглась незупинно, а дзвінок, здавалось торохтів на однім місци. Тумани повзали ся в горі якимись сумними натяками на щось журливе. Чепурніков зітхав і збентежував ся коло мене, все ще дратував себе економічними рахунками, котрі не могли ся здійснити тілько длятого, що Бог не післав мене єму місяць скорше.

Всю хвилю будка почала швидше колихатись, дзвінок забубонів щось незрозуміле, почулось хрипле гавканє леньских собак, більше похоже на якесь дуже жалібне гудінє і в прогалину між фартухом і верхом будки прошмигнуло сьвітло ліхтарні, що колихалось від вітру на верху високого стовпа.

— Стация!

Я почав вилазити з будки, розворушуючи замлілі части тіла. Чепурніков взяв клунок з харчами і почав нецеремонячи ся смикати Пушниха. Після кількох стусанів необачний унтерофіцир щось пробурмотав, протяжисто і почав сунути ся з будки.

— Шаблї заберіть, — гукнув єму ідучи Чепурніков — та револьвери!

Але Пушних в ту хвилю, стоячи вже на землі і поклавши руки на голову, солодко витягав ся, хрустячи суставами і зітхав.

Коли він увійшов в теплу стацийну хату, протираючи по дитячи кулаками заспані очи, в руках єго не було ні шабель ні револьверів, котрі лишили ся в будці.

II.

Я сів коло стола і опер ся на него, дивив ся вперед віддавшись почутю тепла і спочинку. Очи мої були не замкнені, але всі предмети мали якісь фантастичні форми. Стіни хати розходились і я знов бачив себе далеко на дорозі, у темрявій будці. Лише в куті будки сиділа тепер якась чудна тварина на чотирох скорчених ніжках; она сердито сичала на мене, сопіла і дзенькала зубами, через котрі мигала полумінь, обдуваючи мене спекою. Від того я зачинав дуже журити ся, і тогди очи мої мимохіть шукали на стіні малюнку з ображаючого поворот марнотравного сина. Марнотравний син стоїть на колінах, а старий батько протягає понад ним благословлячу руку. У діда обличе було добре і він так приязно дивив ся, а може ще й доси дивить ся на проїзжих з стін всїх стаций в протягу усїй Лени. Поважний дід! Він тілько разів і так прихильно спотикав мене своїм благословлячим оком, що й я зробив ся дуже прихильним до него; входячи в усяку стацию, утомлений неприємними видами, я зараз шукав єго очима. І в сю хвилину я хотів бути у него в захисті. Чи тут він? —

— Еге, він осьтут і виходить, що я не на дворі а в осьвітленій хаті і сердита тварина, сияюча огнем — тілько зелізна грубка, дуже настріта смерековими дровами. Еге, дід осьде, і виходить, у мене є гарний знакомий в сім далекім і непривітнім краю, у тій малій хатині з смужистими стовпами, котра заховала ся у підніжа похмурних і сумних хребтів.

Пушних, положивши руки на стіл і голову на руки, тихенько храпів, Чепурніков же то підкладав дрова, то заходив ся коло самовара. Вкінци він пішов за перегорожу і через хвильку почула ся з першу просто приязна, а потім дружна розмова.

значить ся, 5760 К. або 2880 зр. За якутскі соболі плачено по 62 фунтів або 1488 К. (744 зр.), а треба знати, що шкірка із соболя не більша як з куни. За один льос (ч. 5008), в котрім було 13 шкірок собілїх, заплачено 19.440 К. або за одну шкірку 1495 К. (747 зр.) То ціни яких доси ще не плачено за футра. Кажуть, що то коронация короля Едварда так причинила ся до підскочення ціни. Купці сподівають ся загально, що ціна в слідуючім році значно спаде.

— **З дрібнички велика авантура.** В Перемишли прийшло було минувшої суботи до великої авантури, а причину до того дала мала дрібничка. Якийсь робітник зайшов був в полудне до ґрайзлерні Кільштока, де єсть заразом і вишинк горівки. Поліциян, що стояв на улици, гадав, що робітник щось купив і зажадав, щоби він то єму показав. Робітник жартуючи сказав, що не може, бо то, що купив, зже в жолудку — а він випив був чарку горівки. Поліциян мимо того взяв ся его ревідувати. З того прийшло до суперечки і поліциян наконець добув шаблї і рубнув нею робітника. На то надбігла жінка робітника і в обороні чоловіка вдарила поліцияна два рази каменем по голові так сильно, що той впав без памяти на землю, а робітник з жінкою втекли. Зробило ся збіговиско і одні ставали в обороні поліцияна, другі в обороні робітника. До того вмішав ся якийсь вояк і шаблею порубав якогось цивіля. Зробило ся ще більше збіговиско і серед товпи настало велике роз'ярене. Треба аж було закликати поліцию з міста і войскову патроль піонірів і аж тогди зроблено спокій, причім арештовано і кількоро людий.

— **Судний день на псів** а великий смуток на їх панів настав був минувшого вітрка в Мірццушляґу в Стирії і трох сусідних селах. В неділю прибіг був із Семерінґа скажений пес, котрий покусав всіх тих псів, що попались єму в дорогу. Внаслідок того розпорядило старостство попривязувати всї пси а відтак поубивати не лиш ті, що були покусані, але й ті, що в неділю бігали по місті. Отже стало ся після розпорядженя старостства: одного дня застрілено в цілім місті 300 псів, а крім того богато ще половив та поубивав міский лупій.

— **Добрий лік.** В Кракові ставали перед судом селянин Іван Одзева з 24-літним сином Петром за то, що оба били і мучили Вікторию жінку Івана а матір Петра. Дня 2 січня с. р. син завинув був матери шнур на шию і душив єї так сильно, що аж кров пустилась їй з уший. Іван і Петро боронили ся тим, що Вікторий хотїла їх строїти. Аж тепер річ вияснила ся. Іван і єго син любили запивати ся а Вікторий хотїла їх від того відзвичаїти та пробовала всїляких лїків як ось слїдуючі апетитні: Хтось порадив їй, щоби она живу миш вкинула до спірітусу і там єї вимочила а відтак тої „наливки" дала чоловікови напити ся, а він перестане запивати ся і буде добрий для неї. Другі радили їй, щоби она налила до горівки тої води, котрою облито труца і дала напити ся чоловікови. Она так і зробила, але чоловік так смачно заправленої горівки не хотїв пити. Вікторий при сїй нагоді розповідала, що комусь давано пити горівки, в котрій мочено кости трупа, але та „кістяна наливка" не помогла нічого, бо піяк позістав піяком. Розправу остаточно відрочено задля покликаня ще инших сьвідків.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповішує: Полуднево - нїмецкий - австро - угорский звязок зелїзничий. З днем 1-го мая 1902 увійде в жите додаток IV. до тарифи часть II. зшитка 10 з дня 1-го грудня 1898.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Софія 27 марта. Як зачували президент міністрів Дачев виїздить до Петербурга, а відтак до Парижа, аби рішаючим кругам представити економічне і полїтичне положене в Болгарії.

Льондон 27 марта. Розійшла ся поголоска, що Анґлійці побили Делярея. — Кічевер доносить, що вислав за Деляреем кілька відділів анґлійскої кінноти.

Берлин 27 марта. З Константинополя доносять, що султан в послїдних часах став дуже нервовим. Арештованя Молодотурків тревають дальше.

Париж 27 марта. Завязав ся тут великий міжнародний комітет, котрий має на цїли устроювати в дни коронациї короля Едварда III. віче в користь Бурів.

Льондон 27 марта. Лише льорд Вольслей має власть дану від короля на заключенє мира з Бурами. Кічевер може заключити лише перемиря.

Курс львівский.

Дня 26-ого марта 1902.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	535 —	547 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясп	564 —	570·—
Акциї гарбарні Ряшів	— —	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	— —	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 30	96·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—
Банку гіпот. 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·50	101·20
4% листи застав. Банку краєв.	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	95·20	95·90
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	95·30	96·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·60	96·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·60
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	102·70
„ „ „ „ 4½ %	100·30	101 —
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	92·50	93·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	56·50	57 50
Угорск. черв. хреста	30·50	31.50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	27·50	30.50
Архік. Рудольфа 20К.	78·—	81.—
Базиліка 10 К	19·40	20.40
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

— Я дуже радію; я навіть так міркую — каже писар, — що вас до мене сам Бог надіслав, справді... Майже віру слову...

Під довгий тихий шепіт нових приятелів я цілком спочив.

Хтось дотикнув ся до моєї руки. Я глянув і не відразу зрозумів, що таке. Надімною стояв Чепурніков і на єго звичайно рухливім лици, тепер лежав якийсь задумчивий вираз. Він дотикнув ся до моєї руки, але сам дивив ся у вікно. Я подивив ся туди, але нічого незвичайного не бачив. В шибі дивила ся ніч, і тільки пухкий сніг летючий з темряви, сїдав з надвору на чорні шиби і зараз таяв. Здавало ся білі камошки цікаво заглядають у нашу хату і зараз відлїтають в темряву, щоби оповідати комусь про те, що они у них виділи.

— Що таке? — спитав я з турботою.

Чепурніков сїв на стільчик і з тим замисленим лицем, перевів на мене свої карі очи.

— А-а, добродій... промовив він довірливим тоном. — У нас от-тут таке діло лагодить ся що вже і не знаю. В оден день чоловіком зробиш ся.

— Чоловіком? — спитав я все це не очуняивши ся від сну. Щож, се дуже гарно.

— Певно, в одень день добродію!... і Чепурніков устромив в мене довгий, в душу заглядаючий погляд. — Чи можете ви, — спитав він потім, — можете ви розуміти служачого чоловіка?

— Щож?

— Служачому чоловікови треба голову свою як-небудь просадувати і як-небудь дивіденду придбати. Чи так я кажу, чи нї?

— Та якеж діло?

— Таке діло що почувати тут прийдеть ся!

— І добре.

— То то й є. А може менї треба буде за се відповідати, бо нам по наказу заборонять ся... Так ви вже, коли що нї.... нї... Що не зустрілись, та й більше нічого.... На стациї, при перепрягаваю... Зрозуміли?

— Здаєть ся, нічого не тямлю. З ким зустрілись?

— А ось зачекайте... Гаврилич вилази сюди. Стацийний писар, котрий пильно слухав розмову за параваном, зараз вийшов. Се був чоловік років під сорок, в зношенім убраню, з брудною шарфою на шиї; рухи єго мали деяку важність. Видно, що жите на стациї і поводженє „з проїзжими добродіями" — сприяли розвоєви у него деяких високих замірів.

— Се він певно вам каже, — нахилив ся писар до мене, вдивляючи ся в мене своїми великими чорними очима, що трохи нагадували сухітника. — Справа найвеличезнїйшої вартости... великі можна тисячі придбати...

— Ось! — підчеркнув Чепурніков, і питаючо зазирав менї в очи.

Я знов протер очи. Сей шепіт, поважний вид розмавляючих, нерухливі погляди і не зрозумілі слова здавали ся менї просто продовженєм якогось недоладного спочиваня.

— Щож на кінци за справа? — спитав я збентежений.

— В Черкесі... і погляд писаря зробив ся ще поважнїйший. Не вже про Черкеса не чули? Істота у цілїй Ленї славна.

— Я тут перший раз.

— Вибачте, не зміркував. Позвольте, я вам оповім. Отсей Черкес, та ще другий єго товариш, по спірітусовім ділї у нас перші.... т. є. коротко вам кажучи — ті що, спірітусом торгують до копалень забороненим способом спірітус постачають і міняють на золото. Прегарні діла роблять...

— Щож?

— Що-ж, більше нічого; — завтра сей Черкес тут буде...

(Дальше буде).

Надіслане

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-російского

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греції, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнники.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатне.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччього* величина 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . . . 4 зр.

Всї ті образа (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся зараз за послїплатою вже оплачені. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 160.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, есть літературским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).